

Novice.

Z Gradca. Kakor sem obljubil, tukaj spolnim. Tretji dan pret. m. prišel sem v Maribor, kjer sem se nekoliko pomudil. Enako očaku Jakopu, ki je potovaje pod milim nebom spal in se tolažil, sem tudi jaz rekel: „Resnično, tudi tukaj se čuje mili domači glas“. Mariborska slovenska čitavnica je pravo zavetje vsem popotnim rodoljubom. Zmed drugih lepih reči, ki jih vsaki Slovan rad vidi, je v čitavnični sobi tudi prav lepa slika našega presvitlega cesarja, okinčana z zelenim lipovim vencem in z lepimi narodnimi zastavami. Nad sliko pa je napis „Slava“, kakor bi se vsakemu, ki pride notri, naproti klicalo: „Slovenci smo, in ljubimo svojega cesarja!“ — Vse, kar sem vidil in slišal v mariborski čitavnici, me je zelo ganilo. Slava ji! — Šel sem tudi na grob nepozabljivega slovenskega očeta Martina Slomšeka. Prav milo se mi je storilo na slavni njegovi gomili, ktera v sredi ovčice hrani košice preljubega pastirja, ki ji je bil naj boljši vodnik v cerkvi, v šoli in vsem življenju. Bog mu daj večno rajsko veselje! — Z Bogom, mili „Tovars!“ *A. D. Pagelj.*

Iz okolice ribniške. 17. pret. m. je bilo v Doprepoljah očitno šolsko spraševanje, kjer so otroci dobro znali, akoravno niso dovolj stanovitno v šolo hodilo. Posebno nam je bilo všeč, kar je na koncu skušnje neka učenka govorila. Mislim, da se ne bodo dolgočasili čast. bravci, če jim „Tovars!“ ta govor pokaže. Taki le je:

„Hvaljen bodi Jezus Kristus!“

Prečastiti gospod dekan in vsi šolski prijatli!

Šola je podobna vertu v katerem so mlade drevesca vsajene. Te drevesca smo mi otroci. Vertnarji tega verta so naši gospodje učeni.

Da bo drevesce enkrat sad obrodilo, se mora pridno oskerbljevati. Drevesca, ktere vertnar ne oskerbljuje, rastejo divje, prinesejo morebiti kaki sad, toda le malopridni sad. Takim divjim drevescem so podobni otroci, ki v šolo ne hodijo, ali jo pa redko obiskujejo, in katerih pamet in serce ni požlahnjeno. Oni bodo enkrat sirovi, neizobraženi ljudje, kateri bodo svetu malo prida prinesli. Da bi drevesce dobri sad obrodilo, mora vertnar zanj skerbeti, ga mora varovati vsake škode, posebno pa škodljivih merčesov, kateri bi mu poškodovali koreninice in cvetje. Vertnarji naši so nam učeni. Oj, kolika sreča je za nas, da hodimo v šolo! Saj šola je za nas podlaga naše časne in večne sreče. Koliko ljudi nizkega in revnega stanu se je na svetu osrečilo s tem, česar so se v mladosti v šoli naučili. Pa veliko večji je prid in dobiček, kterege šola za večnost donša. V šoli se učimo Boga, božjo voljo, postave in zapovedi spoznati, dobro storiti, hudo sovražiti, prav moliti, vredno svete zakramente prejemati, tudi lepe pesmi prepevati in sploh kersansko živeti in srečno umreti. In — komu se moramo za vse to zahvaliti? Naj prvič večnemu Bogu, potem pa našim ljubim staršem, in posebno našim preljubim učnikom. Oj, da bi jim vse ljubi Bog poplačal!

Prečastiljivi gospod dekan! V imenu vseh učencev in učenk tudi Vam iz serca rečem: Bog Vam poverni čast in prijaznost, katero ste nam danes skazali, da ste se hotli prepričati, kaj smo se letos v šoli naučili. Nebeški oče daj, da bi Vi v prid šolskih otrok še dolgo živeli in tudi bili večno srečni. Vi pa pridni učenci in učenke, ki ste v pretečenem šolskem letu in tudi danes se dobro obnesli, prejmite šolske darila, ktere ste po pravici zaslužili. Mi vsi pa sklenimo danes, da bomo po naukih, ktere smo v šoli slišali, stanovitno živeli, lepo molili, radi v šolo hodili, starše in učeničke zvesto vbogali in da bomo zanaprej še pridniši. Tako, nas bo Bog vesel, nas bodo veseli tudi angeleci in dobrotniki naši, in od usmiljenega Jezusa za darilo, ker radi smo v šolo hodili, enkrat vence nebeški vsi bomo dobili.“

Janes.

Iz Ljubljane. Na Dunaji se tiska, kakor „Novice“ pravijo, več slovenskih knjig za ljudske šole. Slomškovcega popravljenega „Ponovila za nedeljske šole“, je že 6 pol gotovih. To je gotovo prav vesela novica, ker ravno naše nedeljske šole niso imele še do zdaj svojega primernege berila. „Ponovilo nedeljskih nauk“ je knjiga polna naj boljsega blaga za šolo in dom. Tudi so že natisnjene „Zgodbe nove zaveze“, ki so po Šušterji poslovenjene in namenjene za ljudske šole.

— Ravnokar je prišlo na svitlo znamenito pesniško delo pod imenom: **Abuna Soliman**, to je slavospev in življenje rajnkega dr. Ignacija Knobleherja, apost. provikarja v srednji Afriki, z lepo bakrerezno podobo misijonarjevo, zložil Anton Umek, Okiški; na svitlo dal preč. g. L. Jerau, vrednik „Zg. Danice“, natisnil pa g. Blaznik. Prav živo priporočamo to izverstno delo vsem rodoljubom, pa tudi vsi bolj odrasčeni šolski mladini.

— G. Ljudevit Tomšič v Zagrebu, sin rajnkega učitelja in slovenskega pesnika Bernarda Tomšiča, je našel med nekimi rokopisi slovensko veselo igro „Lahko verni“, ktero je njegov oče v verzih sostavil. Da bi tedaj sin to lepo delo spravil na svitlo, vabi zanj naročnike, kteri naj bi se do konca t. m. oglasili v Zagrebu (poste restante). Denar (kake pol gold.) se bo dal, kadar knjiga izide. Prav bi bilo, da bi tudi učitelji obilno podpirali delo svojega verlega rajnkega tovarša.

— Šolsko leto vseh ljubljanskih očitnih šol se je začelo danes 1. oktobra. Število učencev in morda še kaj bomo drugo pot naznanili. Bog daj dobro novo šolsko leto učencem in učiteljem!

Premembe v učiteljskem stanu.

V ljubljanski škofi. G. Peter Cebin, učitelj v Račji je postavljen v mesto Kranj v glavno šolo za podučitelja in orglavca; na njegovo mesto v Račje pa gre g. Franc Stojc, poterjeni uč. pripravnik.

Odgovorni vrednik:
Andrej Praprotnik.

Natiskar in založnik:
Jož. Rudolf Milic.